

[Statsministeren.]

pude eller, som det er kaldt, en art „stille zone“ på 12 points af pristallet — altså ikke et faktisk og kategorisk lønstop, det er der ikke tale om, skønt de forbrugerpriser, jeg har nævnt, ligger fast. Det vil jeg gerne understrege.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var i sin tale inde på, at hans parti i november indtrængende havde henstillet, at der fandt en vis prisstabilisering sted. Dette er rigtigt. Men jeg synes, at der ligesom var en tendens i det ærede medlems tale til at ville beskyldte regeringen for at have været for langsom, og jeg kan derfor ikke lade være at minde om, at det er dog ikke længere siden end den 6. december, da det ærede medlem spurgte mig her i tinget, om jeg ville udtale mig om, hvad regeringen påtænkte i så henseende, at jeg svarede, at vi påtænkte et stop for priser, lønninger og avancer. Jeg mindede om, at vi kun havde haft regeringen en måneds tid, og bad derfor det ærede medlem have nogen tålmodighed, så at vi fik tid til vore overvejelser.

Det ærede medlem var så venlig at svare mig, at han ikke ville stille urimelige krav, og at han ikke på nogen måde ventede forslag på disse områder før jul. Altså tidsmæssigt galt kan det ikke være. Jeg sagde dengang, at jeg anså det for en naturlig konsekvens både af udviklingen og af den politik, der nødvendigvis måtte føres, at vi søgte at bremse en fortsat inflatorisk udvikling, og derfor kom vi altså med de forslag, jeg har nævnt — som afvistes.

Det, vi nu behandler, er altså ikke det, vi oprindeligt foreslog. Jeg mener, der er taget vidtgående hensyn ikke mindst til det ærede medlem og hans parti. Jeg har noteret mig det ærede medlems udtalelser om forhandlingsvilje på de forskellige punkter, når udvalgsarbejdet begynder, og det takker jeg det ærede medlem for.

Med hensyn til indgrebene på pristallet — som må ses i relation til prisstoppet — sagde det ærede medlem, at vi ikke måtte foretage os noget, der kunne føles som et overgreb. Heri er jeg enig med det ærede medlem, det må hverken føles som eller være et overgreb; men det er det, vi har foreslået, heller ikke.

Jeg føler mig egentlig nogenlunde overbevist om, at det ærede medlems og mine standpunkter ikke er meget forskellige, når jeg hævder — og det har jeg gjort flere gange —, at det desværre er uendelig begrænset, hvad vi kan stille op imod prisstigninger udefra, men at vi kan prøve på at etablere, eller jeg kan sige stabilisere en art inden-

landsk pris- og lønniveau. Udgiftsstigninger udefra må vi prøve på at bære i fællesskab, og vil vi ikke erkende nødvendigheden heraf, så stikker vi egentlig kun hovedet i busken.

De midler, vi nu foreslår bragt i anvendelse igennem pris- og lønpolitik og igennem en vis opslugning af købekraften, har det formål — det gentager jeg — at virke bremsende på inflationen og hjælpe til at rette vor betalingsbalance op — og det mener jeg egentlig er svar til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, når han spørger mig om princippet for omsætningsafgifter o. s. v.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard afviser tanken om det, vi altså populært kalder stødpuden, med den begrundelse, dels — sådan forstod jeg det — at den var for stor, dels at den kunne afløses af en bunden opsparing, så forstår jeg for så vidt godt værdien af ad denne vej at begrænse forbruget i en bestemt økonomisk situation, og jeg forstår og anerkender også værdien af at lære folk at spare op. Men opsparing kan jo være så mange ting og foretages på så mange måder, og det må jo dog ikke glemmes, at en tvungen opsparing er noget helt andet i sine virkninger end det, der er foreslået af regeringen. Ved den tvungne opsparing skal lønnen jo nemlig udbetales, selvom lønmodtageren ikke får den, om jeg så må sige, til direkte forbrug, og dette må vel medføre et stigende prisniveau og dermed igen et stigende lønniveau. Jeg kan for mit eget vedkommende ikke se bort fra det spørgsmål, om det ikke er farligt således at lukke øjnene for den konkurrence, der dog engang må komme. Jeg mener hermed, at på længere sigt er det ikke ligegyldigt, hvor vi i så henseende placerer os.

Jeg skal derfor slutte med at sige, at sammenhængen i regeringens forslag og det helhedssyn, som de giver udtryk for, mener jeg ikke har slagside overfor nogen. Vil man erkende dette, er det klart, at vi fra regeringens side er villige til at forhandle om enkeltheder i udformningen af den plan, vi har foreslået.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen udtalte i går, at det var, jeg tror, han sagde opsigtsvækkende, at jeg ikke havde omtalt forhandlingerne i februar. Jeg havde omtalt regeringens plan, som disse forhandlinger startede med, og beklaget, at den ikke var blevet gennemført, men jeg var ikke gået nærmere ind på en omtale af disse forhandlinger, og det er jo rigtigt. Det var, fordi jeg fandt